

Zrovna jsem se zabýval myšlenkou o tom, jak by to vypadalo, kdyby měli lidi na sobě tečky podle let jako mají berušky, když se blízko mě ozval mohutný hlas:

„Revize jízdenek.“

Hrklo ve mně jako ve starých pendlovkách. Sakra! Já si jí zapomněl koupit!

Rychle mi hlavou probíhají možnosti, jak z toho. Předstírat, že spím? To mi nezbaští. Rychle vystoupit? Z jedoucí tramvaje těžko. Na to se mám moc rád. Dělat nechápajícího cizince? To by šlo. Ale má to malý háček. Kromě slovenštiny a anglických pozdravů jako hello, goodbye, shit a I love you, neznám žádný jiný jazyk. Leda tak hovězí na česneku, ale bučením bych ho asi nezmátl.

V tom mi na rameno zaklepala ruka.

„Mladíku, není to vaše jízdenka?“

Otevřel jsem oči a uviděl před sebou obrovitého chlapa, který ukazuje na značkovací strojek ze kterého trčí ten tolik žádaný jízdní doklad.

„Asi jo,“ vysoukal jsem ze sebe, ale rychle jsem se opravil.

„Jo, určitě je.“

„Tak si jí hlídejte nebo vám jí někdo ukradne.“

Podává mi jízdenku a odchází kontrolovat další pasažéry.

Dívám se nad sebe, jestli tam náhodou není nějaký strážní anděl, protože tohle nemůže bejt obyčejný štěstí. Anděl tam není. Jen informace dopravního podniku, že tramvaj je ukončena na Újezdě a náhradní doprava není zavedena.

No skvělý! Podíval jsem se na hodinky. Tak vlak ze Smícháče jede za pětadvacet minut. Když to vezmu poklusem k Andělu a pak na metro, tak bych to mohl stihnout.

Vyletím z tramvaje a dávám se do klusu. Lidi na mě koukají trochu podezřele. Maskáčovej mužík v plné polní, který se řítí ulicí, nebudí u některých starších občanů moc důvěru a tak přede mnou uskakují. Z toho důvodu mám cestu před sebou docela volnou.

Řádně zplaven dobíhám do metra. Eskalátory беру po dvou a

Jako bych vrazil do zdi Karlštejna. Revizoři! Tři zápasníci wrestlingu nemilosrdně ochytávají všechno, co nemá jízdní doklad. A já ho nemám. Tamtu, díky paní Štěstěně získanou jízdenku, jsem při běhu vyhodil do koše.

„Mladíku. Asi Vám upadla jízdenka“, ozve se za mými zády.

Otáčím se a za mnou stařeček, který jakoby z oka vypadl dědečkovi Hříbečkovi z Mrazíka.

„Ti by vám dali. Dávejte si na ní pozor!“, říká a podává mi čerstvě označenou jízdenku, jak zjišťuju z pohledu na vytištěný čas.

„Dě-dě-děkuju“, vykotám a vezmu si z jeho ruky ten jistě začarovaný papírek. To přece není možný! Jako ve snu ho ukazuju wrestlerovi a pokračuju na nástupiště metra.

Asi někde sedí mužík s dálkovým ovladačem a tím řídí moje kroky, protože mě najednou probere hlášení:

„Smíchovské nádraží!“

Jak jsem nastoupil do metra a hlavně trefil směr, to fakt nevím.

Mrknu na hodinky. A sakra! Pět minut a vlak mi dá sbohem koncovýma světlyma.

Vybíhám eskalátory a

To ne!

Otevřené dvě pokladny a u nich fronty jakoby se tam něco dávalo zdarma. Tak to opravdu nestíhám. Zamířím tedy rovnou na perón s vědomím, že si lístek koupím ve vlaku. Prostě jsou mi dneska tyhle papírky prokleté.

Ve vlaku nacházím kupé, ve kterém sedí postarší dáma.

"Je tu volno?", ptám se.

"Ale jistě, sedněte si.", odpoví milým hlasem.

"Děkuju", odpovím a dávám uzdu do sítky. Sotva jsem dosedl, dal se vlak do pohybu.

Tak to bylo jen taktak.

Pozoruju krajinu, která se míhá za oknem a přemýšlím o všem, co se mi dnes stalo, když se z chodbičky ozve:

"Dobrý den, kontrola jízdenek."

Vytáhnu z kapsy peněženku a s připravenou omluvou se chystám koupit si lístek, když ten chlápek v modré uniformě nakoukne do našeho kupé.

"Tak tady už jsem byl", a s úsměvem pokračuje dál.

Každý fotograf by měl ze mě radost, protože by mi nemusel říkat to jejich: Tak a nehýbat! Kdyby mě teď postavili na Karlův most, tak ostatní sochy jsou pohyblivější než já. To snad není pravda. To se mi fakt zdá. To mi někdo nahoře přisoudil jezdit dnešní den zadarmo?

Když se už jakžtakž pohnu, zandám zase peněženku a podívám se na mou spolucestující. Ta si s potutelným úsměvem čte knihu s názvem ŠTĚSTÍ ZVANÉ JÍZDENKA!

Velkej Drak

Trapsavec 2008